

DETEKTIVOVÉ Z TAWCESTERU

Alice Sinkner

HÁDANKA SFINGY SIMON BRETT

OD AUTORA
PŘEVÍTEM SNADNO A RYCHLE

DETEKTIVOVÉ Z TAWCESTERU

Alice Sinkner

**HÁDANKA
SFINGY
SIMON BRETT**

Přeložil: David Sajvera

Tonymu a Judie

Tato kniha je fikcí a nezobrazuje žádné reálné události. Všechna jména, postavy, místa a situace jsou buď produktem autorovy imaginace, nebo jsou použity pouze jako fiktivní. Podobnost se skutečnými postavami, ať již žijícími či nežijícími, či podobnost se skutečnými událostmi či místy je čistě náhodná.

Copyright © Simon Brett, 2013

Translation © David Sajvera, 2016

Cover Illustration © Alice Sinkner, 2016

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2016

ISBN 978-80-7505-309-1

1.

Tawcester opět na mizině!

„Je mi to strašně trapné,“ řekl Blotto, „ale může mi někdo vysvětlit, co znamená slovo ‚investice‘?“

Pan Crouptickle na něho upřel tázavý pohled. Díky určitému typu cvikru, který měl posazený na nose, neměl nejmenší problém s tím, aby jeho tvář permanentně vyjadřovala nechápavost. Pevný stisk onoho důmyslného optického zařízení navíc budil dojem, že je hlavní příčinou toho, proč je jeho vysušené tělo tak napěchované do těsného obleku. „Promiňte, milorde?“

„No slyšel jsem třeba o ‚inkvizici‘. To jsou prý nějací mniši, co natahují lidi na skřípec nebo tak něco. Taky mi to připomíná ‚vestu‘. To by pak znamenalo, že se investice nosí jako vesta nebo kalhoty?“ dožadoval se Blotto odpovědi.

Finanční poradce tawcesterského panství sice navenek neprojevoval žádné výraznější emoce, ale bylo vidět, že si teď uvnitř hluboce povzdechl. To zas bude dneska den!

Hned ráno si ho zavolala vévodkyně vdova z Tawcesteru do Modrého ranního pokoje a povolávací rozkazy vévodkyně vdovy se prostě nedaly ignorovat. Stará matriarcha teď navzdory nehybné žulové fasádě svého obličeje velmi pozorně sledovala, co jim tento muž říká. A nebylo pochyb, že každé jeho slovo v tu chvíli hltá i její dcera, lady Honoria Lyminsterová, bezpochyby velmi krásná mladá žena, oslňující především svými nádhernými stříbřitě blond vlasy, blankytnýma očima a andělským tělem, které muselo bu-

dit bledou závist i ve skutečných andělech. Pokud by pan Crouptickle pocházel z urozenějších vrstev, určitě by se do ní už dávno zamiloval, protože právě tohle se mladým švihákům při pohledu na ni obvykle stávalo. Tento muž ale velmi dobře znal své místo. Jako pouhý „finanční poradce“ zajistě nemohl aspirovat na to, aby se zamilovával do členů šlechtických rodin. Ta myšlenka zaváněla zkaženým bahnem socialistického rovnostářství.

Onoho dopoledne tedy dvě třetiny posluchačů v místnosti velmi dobře rozuměly tomu, co se jim snaží sdělit. Co se však týče mladšího syna vévodkyně vdovy z Tawcesteru, lorda Devereuxe Lyminstera, známého mezi přáteli a vrstevníky pod přezdívkou Blotto, byl pro něj tenhle sedánek neskutečná nuda a ztráta času.

„Chcete snad naznačit, milorde, že jste ještě nikdy v životě neslyšel slovo ‚investice‘?“

„Ano, přesně to naznačuju. Aspoň moje paměťové žlázy nedokážou vyronit ani slzu, když to slovo zmiňujete.“

„Sire, investice je aktivum nebo předmět, který nějaká osoba zakoupí, protože očekává, že jí bude v budoucnu generovat zisk nebo se nějak jinak zhodnotí.“

„Ach tak,“ odpověděl Blotto navzdory tomu, že partie jeho krásné tváře mezi perfektním blond účesem a blyštivýma modrýma očima vyjadřovaly neutuchající zmatečnost.

„Můžete mi to ale raději ještě jednou a pomalu vysvětlit? Prostě vypustit fretky, abych tak řekl?“

„Ehm... jistě, milorde.“ Crouptickle dost dobře nerozuměl tomu, jak někdo může nechápat tak stupidní, triviální věc.

„Možná by ti pomohl třeba nějaký příklad, Blotto, moje staré kleštičky na cukr,“ vmísila se do debaty lady Honoria Lyminsterová, mezi svými přáteli a vrstevníky známá jako

Twinks, která se od dětství dobře naučila být svému intelektu méně obdařenému bratrovi oporou a tahat ho z různých, především intelektuálních šlamastyk.

„Řekněme, že bys třeba koupil za pár tisíc guinejí dostihovéhoho koně.“

Blotto dychtivě pokýval hlavou. Konečně někdo mluvil jeho jazykem.

„A řekněme, že by ten koník vyhrál nějaký velký dostih, třeba Velkou liverpoolskou.“

Další nadšené příkývnutí.

„No a po tom vyhraném dostihu by samozřejmě šla cena toho koně závratně nahoru a ty bys ho zase prodal. Chápeš to?“

Na Blottově čele se opět objevily nesouhlasné vrásky.
„Moc ne.“

„Jak to, že ne, moje stará dózo na máslo?“

„No to je přece jasné. Kdybych měl koně, který vyhrál Velkou liverpoolskou, nikdy bych ho neprodal, ani za všechny kokosové ořechy, co rostou v Brazílii.“

„To samozřejmě ne. Ale řekněme, že někdo méně oddaný dostihovému sportu, než jsi ty, by to třeba udělal. Měl by koně, který vyhrál derby, a prodal by ho, což znamená co?“

„No řekl bych, že by to byl pěkný smraďoch.“

„Budiž, to je docela dobře možné, ale pochopil jsi ten princip? Koupíš koně za dva tisíce guinejí, on vyhraje derby a to derby ti ho zhodnotí.“

„Jak? Jako že pak vyhraje i další derby?“

„Ne,“ pokračovala trpělivě Twinks. „Že se zvýší cena toho koně.“

„Bude stát – víc – pe–něž!“ slabikovala důrazně Twinks.

„Ach tak.“

„Takže tohle je investice. Koupíš nějakou věc, o které víš nebo si myslíš, že na ní vyděláš.“

„Dobře,“ pokýval Blotto pomalu hlavou. „Ano, začínám chápat, kam tím míříš.“ Napadla ho další myšlenka. „Takže ti chlápci, co mají tyhle investice, nebo jak se to říká, vydělají řůzu peněz. Je to tak?“

„Samozřejmě,“ zareagoval ihned pan Crouptickle, skoro znechucen nepochopením tak zřejmé pravdy. „Investice jsou základem kapitalismu.“

„Ach tak.“ Blotto se opět zamyslel. „A co to je kapitalismus?“

Finanční poradce se užuž chystal vytáhnout ze svého skladiště další definici, ale v tu chvíli ho přerušil hromový hlas vévodkyně vdovy, podobný mlhové lodní siréně.

„Nemusíte Blotta do těchto věcí zasvěcovat, Crouptickle.“

(Ještě nikdy se nestalo, aby ho Její Milost oslovila jinak než jeho příjmením. Lidé z nízkých tříd a služebných profesí – účetní, advokáti, doktoři a podobní plebejci – si rozhodně nezaslouží čestný titul „pan“. A představa, že by vévodkyně vdova použila třeba křestní jméno, byla zcela nereálná, až absurdní.)

„Můj syn byl vychován náležitě svému stavu, což znamená jednu věc. On velmi dobře ví, že mluvit o penězích je vulgární.“

„Ano, Vaše Milosti,“ přitakal účetní poníženě její tezi, která odsuzovala hlavní důvod jeho vlastní existence do temné oblasti přízemních a vlastně tak trochu nepatřičných lidských činností.

„Pokračujte, Crouptickle,“ zahřměla vévodkyně vdova. „Dokončete to, co jste nám chtěl říct. A pokud Blotto nechápe všechny detaily toho, co nám sdělujete... no... v jeho případě se nejedná o nic neobvyklého.“

Syn se na matku vděčně usmál. Je hezké, když se takhle pěkně vyjadřuje o svém dítěti. Ačkoli se od ní nikdy v ži-

votě nedočkal sebemenšího projevu lásky či mateřského citu – pro příslušníky jejich stavu se ostatně nehodí dávat najevo tyhle nesmysly –, nemluvě o naprosté absenci fyzického kontaktu, pohlázení či pochování, Blotto si o matce nemyslel nic špatného. Podle něj nebyla zas až tak špatný starý uzenáč.

„Výborně.“ Finanční poradce začal svůj cvik ještě pevněji ke kořeni nosu. „Jak si jistě vzpomínáte, Vaše Milosti, před několika měsíci jste mě pověřila tím, abych se postaral o několik zlatých prutů. Nesdělila jste mi sice informaci o tom, jaký je jejich původ, ale...“

„Ne, nesdělila. A nemám to v úmyslu ani nyní,“ zasyčela vévodkyně vdova. „Ptát se příslušníků aristokracie na to, kde přišli ke svému majetku, je vrcholem nezdvořilosti.“

Twinks v tomto bodě nemohla s matkou než souhlasit. Díky pečlivému studiu historie věděla, že chamtivost britské aristokracie nezná mezí. Jejich majetky totiž často pocházely ze soustavného a systematického drancování a vysávání všech bezmocných lidí, kteří se jejich snažení nedokázali účinně vzepřít. A pokud tohle drancování a vysávání přispělo k upevnění moci panovníka, který byl zrovna na trůně, tento monarcha nešetřil tituly, aby jim vyjádřil svůj vděk.

Twinks ale přitom necítila ani nejmenší záchvěv studu, že i ona patří mezi britskou aristokracii. Navzdory své výjimečné inteligenci znala velmi dobře hranice, které by vstřícnost a velkorysost k poddaným neměla nikdy překročit. Myšlenka na přehnané vyjadřování sympatií k nižším třídám nebo (ve své podstatě velmi nebezpečná) myšlenka rovnosti všech lidí do její mimořádně krásné hlavinky nikdy ani nezabloudila.

„Znamenitě, Vaše Milosti,“ pokračoval Crouptickle. „Takže, jak jsem řekl, požádala jste mě, abych vás zbavil břemene oněch zlatých prutů *neznámého původu*.“

Blotto se při vzpomínce na jejich získání blaženě usmál. Jejich původ totiž velmi dobře znal, což v něm vzbuzovalo uspokojivý pocit. Na každém zlatém ingotu byl vyražený nápis MAJETEK VLÁDY SPOJENÝCH STÁTŮ. Tyhle zlaté pruty vlastnilo – Blotto nevěděl, jakým způsobem se dostaly do jejich držení – několik chicagských mafiánů. Blotto pak pruty přivezl ze Spojených států ve své Lagondě, poté co se mu podařilo uniknout kuplířským intrikám poradního dobytčářského magnáta, který chtěl Blotta oženit se svou dcerou. Onen svazek měl vyřešit špatnou finanční situaci tawcesterského panství, ale nalezené zlaté pruty nakonec splnily svůj účel, aniž by se Blotto musel zaplést do spleťtých pout manželství. Byl to dar z nebes, zhodnotil Blotto v duchu své nedávné dobrodružství.

„No, pane Crouptickle,“ ohradila se Twinks. „Nejsem si úplně jistá, jestli se mi líbí výraz ‚zbavit břemene‘, který jste použil. Tohle sousloví vyjadřuje spíš jakousi konečnou a nevratnou depozici daného předmětu, zatímco matka vás pověřila pouze tím, abyste tento majetek investoval.“

Finanční poradce začal patolízalsky pokyvvovat hlavou a omlouvat se. „Samozřejmě, milady. Velmi precizně jste popsala úkol, jímž mě Její Milost pověřila.“

„Můžeme se už konečně pohnout z místa?“ dožadovala se poněkud mrzutě vévodkyně vdova. „Zavolala jsem vás sem, Crouptickle, kvůli poněkud zmatenému chování banky. Tato banka měla po celé generace tu čest, že mohla spolupracovat s rodem Lymminsterů. A ten malý skřet, který si říká ‚ředitel‘, má tu drzost mi říct, že na účtu tawcesterského panství nejsou žádné peníze. Výsledkem je, že šek, který jsem poslala svému krejčímu, byl prý... myslím, že v té odporné plebejské hantýrce se tomu říká *nekrytý*. Máte pro tento stav věci nějaké rozumné, racionální vysvětlení, Crouptickle?“

„Mám,“ odpověděl finanční poradce a zachmuřil se.

„Doporučoval bych vám, aby to vysvětlení bylo opravdu po čertech rozumné,“ řekl Blotto, který si uvědomil, že mu na odlitcích drahého kovu, které s nasazením vlastního života získal a propašoval přes Atlantik, tak trochu záleží. „Jde tu přece o celý ranec peněz. A myslím si, že zlaté pruty musí mít minimálně hodnotu zlata, z něhož jsou odlité.“

„Přesně tak, milorde.“

„Takže, kde jsou ty zlaté pruty teď?“

„Mají je lidé, kterým jsme je prodali, nebo možná lidé, kterým je prodali ti lidé, kterým jsme je prodali my,“ úlisným hlasem pronesl finanční poradce Crouptickle.

„Ale proč jste je prodávali?“ dožadovala se odpovědi Twinks. „Zlato je přece tradiční stabilní a výhodnou investicí v době finanční nestability.“

Pokaždé když Blottova sestra vyrukovala s takto sofistikovaným tvrzením, nezmohl se Blotto na nic víc, než že otevřel ústa a obdivně na ni zíral, což učinil i nyní.

„Jak jste mohl, pro boží lásku lesních jahod,“ pokračovala, „převzít zodpovědnost za něco tak neuváženého a ty zlaté pruty prodat?“

V jinak upjatém obličejí finančního poradce Croupticklea se objevil záblesk samolibého úsměvu. „Tohle nebylo moje rozhodnutí, milady. Znáám dobře své místo. Jsem jenom nástrojem svých zákazníků. Děláám vždy jenom to, co mi řeknou.“

„A kdo vám proboha řekl, abyste ty pruty prodal?“

Namísto odpovědi se oči finančního poradce stočily k jeho zaměstnavateli.

„To já jsem mu to nařídila,“ oznámila vévodkyně vdova. V jejím tónu nezazněla ani stopa lítosti, ani snaha se za tento lapsus omluvit. Naopak tón jejích promluv sugeroval neustále dojem, že všichni kolem by se měli omluvit jí.

„Ale proč, matko?“ zeptala se Twinks zoufale.

„Potkala jsem na jednom večírku vévodkyni z Dorkingu. Ujistila mě, že cena zlata bude určitě klesat.“

„A na základě jakých informací na tenhle nesmysl přišla?“

„Nemám tušení, Twinks. Tohle přece není otázka, již bych měla klást přítelkyni, kterou znám už od školních let. To by bylo nevhodné.“

„Takže vévodkyně z Dorkingu vám řekla, abychom ty pruty prodali?“

„Přesně tak. A taky mi řekla, abychom peníze, které za ně utržíme, investovali do cenných papírů.“

Twinksina zachmuřená tvář se odvrátila od matky a pohlédla na poradce Croupticklea. „A vy jste prostě jenom splnil příkaz.“

„Samozřejmě.“

„A myslíte si, že to byl ten nejlepší postup?“

„Neočekává se ode mě, abych se k těmto záležitostem vyjadřoval, milady.“

„Ale jste přece finanční poradce, nebo ne?“

„Jsem, milady.“

„Jako finanční poradce na to přece musíte mít nějaký názor.“

„Ano, mám zajisté názory, ale nejsem dostatečně domýšlivý na to, abych se domníval, že mají větší váhu než názory vaší matky.“

„Takže mi už konečně řeknete, co se stalo s matčinou investicí?“ položila již poněkud unavená Twinks klíčovou otázku.

V odpovědi poradce Croupticklea nebylo možné nepostřehnout nádech určitého uspokojení. „Krach na burze, milady.“

2.

Hledá se řešení

„Tak to je zase podpásovka,“ komentoval celou záležitost Blotto. „Když jsem přivezl ty pruty z Ameriky, myslel jsem si, že jsme s finančními problémy tawcesterského panství definitivně zatočili, jako když se vyhubí obtížný hmyz.“

„To jsme taky zatočili,“ souhlasila Twinks. „Teď to ale pro změnu vypadá, že zase visíme na větvi nějakého hodně vysokého blahovičníku a nemáme žebřík.“

Seděli v jejím pokoji. Právě zapnula svoji novou elektrickou konvici, aby připravila dva šálky kakaa. Nad tímto nápojem tu spolu strávili už tolik hodin, ale jen málo z nich se vyznačovalo takovou bezradností, která tu vládla dnes.

„A vlastně to vypadá,“ pokračovala Twinks, „že díl viny na té skopičině nese naše matka.“

Blotto byl šokovaný. „Trhni trochu za opratě, holka moje zlatá. Kritizovat starého rodiče je trochu za hranicí vymezenou ostatným drátem. Tohle přece gentleman nedělá.“

„Jestli sis toho ještě nevšiml,“ poznamenala Twinks, „já nejsem gentleman. Jsem dáma.“

Její bratr se zarděl. Twinks je tak moderní dívka, když si dovolí mluvit o těchhle věcech. Ačkoli si byl velmi okrajově vědom toho, že mezi muži a ženami je nějaký rozdíl, byla to rozhodně věc, o které se nesluší hovořit nahlas.

„Ať už je to jakkoli,“ pokračovala Twinks, „nezáleží teď moc na tom, kdo za to nese zodpovědnost – ačkoli ji nese bezpochyby matka.“

„No myslím, že bys tyhle věci raději neměla ří...“

„...ale důležité je teď především to, jak se z téhle konzervy s marmeládou dostaneme,“ převálcovala ho.

Blottův výraz ve tváři se změnil. Strach z kritiky staré matky se rozplynul a nahradilo ho radostné očekávání. „Takže, co uděláme?“

„Promiň?“

„Abychom se dostali z téhle konzervy s marmeládou.“

„Nevím.“

„Cože? Neblázni, Twinks, teď není vhodná chvíle na to, aby sis se mnou hrála na kočku a na myš. Máme problém a já vím, že vždycky když máme problém, můžu se spolehnout na to, že přijdeš, uděláš čáry-máry a přijdeš s nějakým řešením.“

„No teď mě ale zrovna nic nenapadá.“

Blotto se zblízka podíval na svoji sestru a pátral po charakteristickém záblesku v jejích blankytných očích. Myslela to opravdu vážně? Cožpak její prvotřídní mozek nestačil na tuhle drobnou lapálii?

„Chceš mě zase chytit na špek, Twinks?“ zeptal se.

„Ne, nechci. Jenom nemám ani za myší kvíknutí ponětí, jak z toho ven.“

„Och!“ vyjekl Blotto. Nedokázal skrýt pocit zklamání. Už od předškolního věku byl totiž zvyklý na to, že jakmile se na jeho rozzářeném čele objevila ustaraná vráska, jeho sestra byla vždycky při ruce, aby ji vyhladila.

Zavládlo dlouhé ticho. Sestra vypadala stejně zkroušeně jako její bratr. Blotto se tedy rozhodl, že se chopí iniciativy a pokusí se vrátit do jejich života zase trochu dobré nálady. „Víš, Twinks, můj starý kartáči na boty,“ spustil, „před časem jsem se bavil s jedním obyčejným člověkem.“

Twinks se vyděsila. „Jak se ti to ve jménu Wilberforce a pro boží lásku lesních jahod přihodilo?“

„Jel jsem vlakem.“

„Doufám, že ve vagoně první třídy?“

„Ach samozřejmě že ve vagoně první třídy. Byla bys ale překvapená, jaká lůza si dnes může dovolit cestovat vlakem. Nikdy bys neuhodla, čím si ten člověk, co se mnou jel v kupé, vydělává.“

„No to by mě opravdu zajímalo.“

„Je to politik.“

Očekávaný výraz zhnusení se na Twinksině půvabné tváři neobjevil. „Chceš říct, že ten muž je členem Horní sněmovny? Protože náš bratr Lufa, vévoda z Tawcesteru, se také někdy účastní zasedání...“

„Ne, ten chlapík chce být poslanec Dolní sněmovny.“

Na její tváři se konečně objevil výraz znechucení. „Proč jsi s ním ale proboha vůbec mluvil, Blotto? Představil vás někdo?“

„Ne, nepředstavil. Ten chlápek na mě začal rovnou mluvit.“

„Velké čmuchající vodní krysy! Chceš říct, že inicioval konverzaci s někým, koho předtím nikdy nepotkal?“

„V tom je hloubka celé té mizérie.“

„Jaký smradloch!“

„Musím říct, že mi to trochu zkazilo náladu.“

„Ale jaký důvod přivedl to žabí plémě k tomu, že se s tebou dalo do řeči?“

„Ten dotyčný smradloch se chce očividně dostat do parlamentu. Myslel si, že bych mohl být jedním z jeho voličů.“

„Cože? On tě přesvědčil, abys ho volil?“

„Myslím, že to měl v úmyslu.“

„A byl vůbec ze stejného volebního obvodu?“ Ačkoli byla Twinks poměrně detailně informována o zahraniční politice, lokální politika ji příliš nezajímala a nevěděla o ní skoro nic.

„Vypadalo to tak.“

Twinks se trochu uklidnila. „No tak to se vlastně asi nemusí moc bát.“

„Promiň, nejsem moc v obraze, Twinks, moje stará valcho na prádlo.“

„No nemusí se obávat, protože my ho budeme stejně volit. Lyminsterové přece od založení politiky v Británii volili vždycky torye. Vlastně jsme tu jejich stranu sami vymysleli a založili.“

„To je sice možné, ale...“

„A historie ukázala, že jsme vlastně měli pravdu. Máme prostě vždycky pravdu,“ pokračovala Twinks vášnivě. „Prostému lidu by nikdy neměli dovolit, aby vládl nebo aby k moci byl jenom přičichl. To všichni velmi dobře víme. Jediní lidé, kteří dokážou vládnout, jsou ti, kteří mají právo vládnout, což jsou – jinými slovy – pouze lidé, jako jsme my.“

„Ale...“

„O tom se mnou přece nechceš polemizovat, Blotáku.“

„Ne, ne. To, co říkáš, je absolutně tip-ťop. A dneska máte samozřejmě volební právo i vy ženy, že?“ Blotto si neodpusťtil na adresu opačného pohlaví drobný úsměšek. „A kdo ho dostane příště? Děti? Psi? Nebo kočky?“

Jeho sestra na něj vrhla nezvykle tvrdý pohled. „Blotto, ty chceš bagatelizovat jeden z nejdůležitějších politických výdobytků dvacátého století? Nebo vůbec jakéhokoli století, když na to přijde?“

„No já hlavně nevím, co znamená ‚bagatelizovat‘.“ To byla pravda. Tohle slovo ještě nikdy neslyšel. Pokračoval ale v pošťuchování své sestry. „Ale není to trochu komedie, tahle ženská politika? Chci říct, že představa žen, které si moří své hezké hlavinky myšlenkami na hlasování a politiku a...“

Pod zuřivým pohledem své sestry, který teď byl ještě tvrdší než předtím, mu náhle vyschla slova v ústech. Vzpomněl si v duchu na to, že volební právo žen bylo jedním z témat, o kterém jeho sestra nerada žertovala. Příště si bude muset dát pozor na jazyk.

„Každopádně,“ pokračoval Blotto, aby se mazaně vzdálil od nebezpečného předmětu, „zpátky k tomu chasníkovi ve vlaku. Tu lžičku od sirupu jsi chytla za špatný konec.“

„Ano?“

„Když jsi říkala, že ho budu volit. A,“ doplnil svoji vlastní větu, „že ty ho budeš volit taky. Ještě jsem ti totiž o tom člověku neřekl všechno.“

„A co jsi mi neřekl?“ zeptala se Twinks, stále trochu nabroušená.

Blotto chvíli mlčel, protože s tou zprávou nechtěl vyrukovat hned. Pak prohlásil: „Tenhle podivně rostlý ananas, kterého jsem potkal ve vlaku, nebyl vůbec tory.“

„U velkého Wilberforce! A co tedy byl? Liberál?“

„Ne.“ Blotto udělal dramatickou pauzu, než vyřkl příslušné slovo. „Byl to socialista.“

Twinks nebyla ani náhodou neurotická omdlívající dívka a nikdy v životě nepotřebovala čichací sůl, která by ji po utrpeném šoku přivedla k vědomí. O její často bezhlavé odvaze tváří v tvář nebezpečí se vyprávěla celá řada historiků. A nutno uznat, že byla mnohem odvážnější než houfy sportovců a válečných hrdinů, které se do ní pravidelně zamilovávaly.

Tohle byla ale zvláštní situace. Takový šok Twinks ještě nikdy v životě nezažila. Blottova slova v ní prostě vyvolala takový pocit, že do mdlob skutečně upadla.

Blotto si naštěstí vzpomněl, že Twinks ve své stříbrem vyšívané kabelce vždycky nosí lahvičku s čichací solí určenou k případnému oživení dívek, které nebyly tak srdnaté jako

ona sama. Byla jen otázka chvíle, než Blotto lahvičku vyštrachal, otevřel a zamával tímto regeneračním prostředkem pod dokonalým nosíkem svojí sestry. Její delikátně krásná hlavinka sebou během vteřiny několikrát škubla, její popelavě blond vlasy se zavlnily a byla zase při vědomí.

„Chceš mi snad říct,“ zeptala se Blotta, „že volební obvod, v němž my Lyminsterové žijeme, bude jednoho dne ve sněmovně reprezentovat socialista?“

Blotto tuto alternativu připustil zachmuřeným pokýváním hlavou. V tichu, které se rozhostilo, se Twinks evidentně snažila tuto informaci strávit. „K tomu nikdy nedojde,“ pronesla, ale z tónu jejího hlasu bylo patrné, že její obvyklá sebejistota je tatam.

Po chvíli se zase vrátila k problému, který řešili předtím. „Blotto, můj starý hřebelcovací kartáči, ještě jsi mi neřekl, proč jsi mi tu pohádku o té šestihlavé socialistické hydře vůbec vyprávěl.“

„Ach ano. Máš pravdu. Bavili jsme se vlastně o penězích, že? Nebo spíš o nedostatku peněz. A musím přiznat, že to, co mi ten kandidát do parlamentu řekl, mě docela šokovalo.“

„A co ti řekla ta mokvající rána lidstva?“

„No když konečně zjistil, kdo jsem...“

„Ty jsi toho malého chmatáka upozornil, s kým má tu čest?“

„Ano.“

„Proč?“

„Protože se mě na to zeptal.“

„To ale není dostatečný důvod, abys mu na to odpověděl. Tihle slizouni by měli aristokrata buď poznat na první pohled, nebo by si měli ty své ukoptěné pusy radši zamknout na visací zámek!“ Twinksin hlas zněl občas stejně dominantně jako hlas její matky. Bylo to vlastně poprvé,

kdy Blotto z jejích úst slyšel výslovně nevraživý odsudek nižší společenské třídy. Twinks se stejně jako ostatní příslušníci stejného stavu obvykle hrála na výsluní své nadřazenosti nad zbytkem populace a těchto méně privilegovaných jedinců si příliš nevšímal. Blotto si v okamžiku náhlého prozření – pro něj tak vzácném – uvědomil, že její našťavanost musí pramenit z frustrace. Jeho sestra nebyla očividně zvyklá na to, že nedokáže ihned rozlousknout tvrdou slupku jakéhokoli problému – v tomto případě to byla finanční krize na tawcesterském panství. Bylo to pro ni prostě něco nepřijatelného a deprimujícího a projevovalo se to na jejím celkovém rozpoložení.

„Dobře,“ pokračovala Twinks nevrle. „Když se tedy dozvěděl, kdo jsi, co ti řekl?“

„Ach, to bylo právě velmi zajímavé. Řekl, že jsem dinosaur. ‚Dinosaur ve dvacátém století,‘ říkal. Což mi přijde jako hodně divná myšlenka, protože ve dvacátém století už přece žádní dinosauři nejsou. Myslel jsem, že už dávno vyhynuli. A co víc! Viděl jsem dokonce několik obrázků dinosaurů, a pokud mohu soudit, myslím, že takhle vůbec nevypadám. Nemám žádné rohy a ty věcičky, co jim trčely z těla. Nebo popraskanou kůži, když na to přijde.“ Blotto nebyl nikdy silný v používání metafor. „Ale poslouchej, co ten plebejec ještě říkal. Prý ‚až přijde revoluce, budete první, kdo půjde ke zdi‘. Napadlo mě, že to je trochu rumbaba.“

„Proč?“

„No vůbec jsem nečekal, že by takový smraďoch slyšel něco o Wall Game. To je ta hra, co jsme vždycky hráli na Etonu. Znáš ji přece, ne? Hrají ji dvě mužstva, je to něco na způsob ragby.“

„Ehm, Blotto, moje stará natáčko na kníry, myslím, že tohle zrovna nemyslel...“

„No ale to nebyla ta hlavní věc, kterou mi ten smradůch řekl.“

„A to bylo co?“

„Řekl ,musíte jich mít doma jako šlupek'. Chvíli mi trvalo, než jsem přišel na to, jak to myslí, ale pak jsem došel k závěru, že asi mluví o penězích.“

„To asi mluvil.“

„Říkal ,rodiny, jako je ta vaše, získaly všechny své peníze díky potu a krvi poctivě pracujících. To, že jste si díky nim stavěli paláce a oni mezitím hladověli, je neomluvitelné. Musíte jich mít doma jako šlupek.“

Blotto s chutí vyprázdnil zbytek šálku s kakaem a pak se rozzářeným pohledem podíval na svoji sestru. „Vidíš?“

„Co vidím?“

„No že i takový nevzdělaný trouba uzná, že máme doma peněz jako šlupek.“

„A-ano. No a?“

„Tak to přece musí znamenat, že máme opravdu peněz jako šlupek. Tak je prostě vezmeme a zaplatíme s nimi ty dluhy a bude to. No nemám pravdu?“

„Ehm,“ řekla Twinks, „Bloťáku, vlastně si myslím, že to zas tak úplně jednoduché nebude.“

3.

Návštěva u finančního poradce

Sourozenci se vypravili na další schůzku s poradcem Croupticklem, tentokrát ale bez matky. Protože si nepřáli, aby jim vévodkyně vdova vytkla, že jednají za jejími zády, domluvili se, že se sejdou mimo tawcesterský hrad v jeho kanceláři v Tawsfordu, malém městečku, které se nacházelo v okrese Tawcestershire.

Dům poradce Croupticklea byla čtvercová budova v georgiánském stylu postavená z červenožlutého kamene, který se těžil v místním lomu. Dům i jeho okolí působily honosným dojmem. Ve velké kanceláři před pracovním účetního sedělo několik sekretárek píšících na psacích strojích nejnovějšího typu. Ačkoli se celá řada klientů ocitla po posledních událostech na burze v nezáviděníhodné finanční situaci, bylo zřejmé, že samotnému poradci Crouptickleovi se daří dobře – díky za optání.

Káva, kterou objednal u sekretářky, se podávala v georgiánské stříbrné konvici a nádherných šálcích z ušlechtilého porcelánu, za které by se nemusel stydět ani tawcesterský hrad. Sekretářka jim nalila kávu a odešla z přijímacího pokoje.

„Takže, milady, čemu vděčím za vaši vzácnou návštěvu?“

Chování tohoto příslušníka služebné profese, který mluví se svými chlebdárci, nebylo ani trochu přiměřené. Poradce totiž obklopovala nepříjemná aura samolibosti, nebo dokonce blahosklonnosti. Jako by to od něj byla laskavost,

že je, níže postavené chudáky, vůbec přijal. Blotto i Twinks se museli držet. Už od křížáckých válek byli Lyminsterové alergičtí na každého, kdo si bláhově myslel, že je postavený výše než oni.

„Pravda je,“ spustila Twinks, „že bychom chtěli přece jenom znát přesnější detaily procesu, během něhož se značné jmění v podobě zlatých prutů transformovalo v balík bezcenných akcií.“

S pečlivě nacvičenou bezradností pokrčil finanční poradce rameny. „Obávám se, že tak už to na světě chodí, milady. Po těch nešťastných událostech, k nimž došlo ve Spojených státech, není divu, že mezinárodní trhy a burza jsou značně nestabilní.“

„Takže nám chcete sdělit,“ řekl Blotto, „že všechna ta škvára z prodeje zlatých prutů je fuč?“

Následovalo další, naprostou bezmocnost vyjadřující pokrčení rameny. „Jak bych si přál vám potvrdit, že to tak není. Ale obávám se, že je to právě tak, jak jste řekl, milorde.“ Nikdo v dějinách ještě nikdy nepronесl omluvu, která by zněla méně omluvně než omluva tohoto muže. Ve vzduchu stále visela trochu škodolibá radost.

„Zajisté ale uznáte, pane Crouptickle,“ trvala na svém Twinks, „že jste měl jako finanční poradce naší rodiny poskytnout matce v této záležitosti náležité poučení a poradenství. Nemám pravdu?“

„Samozřejmě s vámi naprosto souhlasím, milady. Ale máte pocit, že vaše matka disponuje dostatečnou schopností naslouchat poučením a radám?“

Na tuhle otázku neexistovala kladná odpověď. Sakra, ten chlap má vlastně pravdu.

„A protože,“ pokračoval muž, „není ochotna radám a poučením ani v nejmenším naslouchat a dává mi pouze příkazy, které mám vykonat, moje úloha se omezuje pouze na plnění

jejích instrukcí. A radila byste mi, abych příkazy, které mi vaše matka uděluje, být jen v nejmenším zpochybňoval?“

Blottovi unikla vroucí odpověď: „Ne!“ Vzpomněl si totiž, jak si jednou ještě jako dítě dovolil zpochybnit matčiny pokyny. Dodnes měl v živé paměti to ponížení, které pak zažil, když dostal na zadek rukojetí kartáče, kterýžto úkon vévodkyně vdova delegovala na jeho chůvu.

„Takže,“ pokračoval finanční poradce, „když mi vaše matka nařídila, abych ty zlaté pruty prodal a utržené peníze investoval do akcií, neměl jsem jinou možnost než ji na slovo poslechnout, ať už byl můj názor na tento neuvážený čin jakkoli negativní.“

Twinks vypadala poněkud sklesle. „Trochu jsem čekala, že nám tohle řeknete. Ale za optání člověk nic nedá.“

„Je mi to líto,“ sdělil jim poradce Crouptickle, ačkoli jeho slova ani v nejmenším neprozrazovala, že by mu to opravdu bylo líto. Působil vlastně docela rozjařeně.

„A co bychom teď tedy měli udělat?“ otázal se Blotto. „Měli bychom si vzít zase nějakou tu srandičku... tu půjčku, kdy se ručí nemovitostí, a zadlužit se?“

„Kéž by to bylo možné!“ zněla poradcova odpověď. „Tawcesterské panství je už v této chvíli značně zadlužené.“

„Myslíte až po uši?“

„Možná ještě víc. Kdybych to měl říct obrazně, řekl bych, že zadlužení vašeho panství je tak velké, že není vidět ani vršek hlavy.“

„Takže je načase prodat nějaké to rodinné stříbro, majetek a tak?“

„Ach, milady, kéž by to bylo možné!“

„Co tím myslíte?“

„Veškerý movitý majetek teď musí na základě příkazu banky zůstat na tawcesterském hradu, aby mohl v případě potřeby sloužit jako ručení za předchozí půjčky.“

„A mohu se zeptat na obrazy našich předků ve velké hradní galerii?“

„Obávám se, že to samé platí i pro tyto obrazy, milady.“

„A nemůžeme prodat ještě něco jiného?“

Poradce Crouptickle doširoka rozpažil ruce na znamení bezmocnosti. „Napadá vás ještě něco jiného, co byste mohli prodat?“

Twinks byla nucena přiznat, že nenapadá.

„Však my to tam ještě trochu prohrabeme a v nějaké kůlně,“ trval Blotto trucovitě na svém, „se určitě něco najde. Nemám pravdu, Twinks, můj starý čističí na pánve?“

Twinks mu ani tentokrát nedokázala dát kladnou odpověď. „Nemáte ještě nějaký jiný návrh, co bychom v této situaci měli dělat, pane Crouptickle?“ pronesla nezvykle skromným hlasem.

„Obávám se, že existuje jenom jedno řešení, milady.“

„A to je?“

„Prodat Tawcester.“

„Prodat Tawcester!“ vyjekli Blotto i Twinks unisono, v tu chvíli příliš šokovaní, než aby se zmohli na víc než bezduše zopakovat jeho slova.

„I na tyhle věci se dnes najde kupec,“ vlichocoval se poradce Crouptickle. „Vím, že několik šlechtických sídel bylo přestavěno na hotely, a jsem si jistý, že tento trend poroste s tím, jak se ony starobylé rody začnou dostávat do úzkých.“

„Hotel?“ Twinks byla tak zděšená, že se nezmohla ani na slovo. „Hotel? Chcete mi říct, že by se tawcesterský hrad mohl proměnit v hotel?“

„A že by snad ti plebejští červi spali v našich vlastních postelích?“ dodal Blotto.

„Není to vyloučeno, milorde.“

„Ale ano, je, Crouptickle.“

„Každopádně,“ naléhala Twinks, „kdybychom prodali Tawcester, kde bychom potom bydleli?“

„V tomhle případě bych vám doporučil, abyste se přestěhovali do nějakého lacinějšího pronájmu a nastoupili do zaměstnání.“

„Ne, tohle by Lyminsterové nikdy neudělali!“ vykřikli opět unisono Blotto i Twinks.

Nakonec se dohodli na určitém kompromisu. Ačkoli co se týče hodnoty předmětů, které by se daly ještě prodat, nebyl poradce Crouptickle příliš optimistický, navrhl, aby byla provedena inventura movitého majetku a artefaktů nacházejících se na tawcesterském panství. Pak stiskl tlačítko na desce stolu, což mělo za následek rozeznění elektrického bzučáku ve vedlejší místnosti. Jako nepříjemný zápach ze vzdáleného suchého záchodku se objevil další muž v černém obleku, který byl kupodivu ještě hubenější než jeho zaměstnavatel. Bok po boku vypadali jako dvě kudlanky nábožné se sepjatýma předníma nohama.

„Mohu vám představit pana Snidelyho? Je to účetní stejně jako já,“ pronesl poradce Crouptickle. „Lord Devereux Lyminster a lady Honoria Lyminsterová.“

Příchozí se hluboce uklonil svým pánům se servilním gestem podobným kousku másla rozpouštějícímu se na horkém muffinu.

„Je to pro mě ohromná čest být ve vaší přítomnosti, milorde, milady.“

„O tom nepochybuji,“ zpražila ho Twinks ještě mrazivěji, než měla ve zvyku její matka. Ačkoli zajisté netrpěla snobskými předsudky vůči obyčejným lidem, měla zvláštní, a vůbec ne neoprávněnou averzi vůči osobám spadajícím do kategorie účetních a právníků.

Pan Snidely se obrátil k poradci Crouptickleovi. „Předpokládám, že mi bude svěřen nějaký úkol.“

Poradce krátce shrnul jeho povinnosti. Domluvili se, že zítra ráno se pan Snidely bude hlásit na tawcesterském panství, aby zde provedl inventuru majetku. „Výsledky inventury budu samozřejmě prezentovat osobně. Mám je sdělit vám, milorde? Nebo vám, milady?“

„Nikomu,“ odsekla Twinks stále v nabroušené náladě. „Seznámíte s nimi vrchního sluhu Grimshawa.“

Nepřála si, aby si lidé, jako je pan Snidely, zvykali na to, že se mohou dle libosti stýkat s osobami vyššího postavení.

Když Blotto a Twinks vyšli z kanceláře finančního poradce a nasedali do Lagondy, všimli si velkého transparentu visícího na fasádě tawsfordské radnice, na němž stálo: VOLTE ALFRED A SPROCKETTA. PŘEDVOLEBNÍ MÍTINK DNES ODOPOLEDNE. VŠICHNI JSOU SRDEČNĚ ZVÁNI.

„A co to je za ptáčka, ten Alfred Sprockett?“ zeptala se smutně Twinks.

„Žába v díře!“ vyhrkl Blotto, protože si při zaslechnutí tohoto jména na něco vzpomněl. „Toho smradlocha přece znám!“

„Ty ses s ním někdy setkal? Tomu se mi nechce věřit, Blotáku. Chodil jsi přece na Eton a teď mi tu říkáš, že znáš nějakého Alfreda Sprocketta?“

„Ano. To je ta pětihlavá hydra, kterou jsem potkal ve vlně.“

„Ten socialista?“

„Ano.“

Twinks se podívala směrem k radnici. Dvoukřídlé dveře budovy byly otevřené dokořán a dovnitř se trousily hloučky deprimovaně vypadajících mužů s placatými čepicemi a žen v kloboucích. Twinksina nálada se najednou rapidně

zlepšila. „Bravissimo!“ zvolala. „Ta schůze právě začíná. Půjdeme dovnitř a zjistíme, kdo ten náš nepřítel vlastně je.“

„Žába v díře!“ pronesl Blotto, tradičně ohromený sestřinou odvahou.

4.

Nebezpečný rozhovor

Blotto uvnitř ještě nikdy nebyl, ale jeho sestra už tu navštívila několik akcí, na nichž většinou doprovázela matku. Čas od času se od aristokratů očekávalo, že poctí svou přítomností místní obyvatelstvo. Výstavy květin, dobročinné večírky, slavnostní uvedení starosty do úřadu, bdění u významných tawsfordských nebožtíků... Všem těmto akcím přidala přítomnost vévodkyně vdovy z Tawcesteru na lesku a významu. Vévodkyně sama se snažila podobným podnikům samozřejmě vyhnout, a když se jí to zrovna nepodařilo, nasazovala obvykle masku nepokrytého zhnusení, jako by ji urážel samotný zápach potu a nečistoty stoupající z místních občanů. Ten zápach ji v jejím nejhlubším nitru neskutečně urážel. Ve zprávách v tisku – ať již oficiálním nebo bulvárním – se však vždy psalo o tom, jak „vznešené“ bylo vystupování Její Milosti.

K velkému překvapení Blotta i Twinks bylo zřejmé, že Alfred Sprockett se u místních obyvatel těší velké a nefalšované oblibě. V zasedací síni radnice stěží našli poslední dvě volná místa. Jejich chřípí také hned u vchodu nasála přesně ten odér, který tak urážel jejich matku. Twinks, jejíž čich byl stejně dokonalý a citlivý jako její ostatní smysly, dokázala v nepřehledném davu přesně určit celou řadu příslušníků jednotlivých profesí, které byly na shromáždění přítomny. Byli tu samozřejmě koželuhové a pracovníci starající se o kanalizační systém. Podle pronikavého pachu

kouře identifikovala i kováře, slévárenské dělníky a uhlíře, kteří tu v milířích pálili dřevěné uhlí.

Ani ženy nepostrádaly typický zápach. Kuchařky s sebou z kuchyní přinášely charakteristický smrad připáleného tuku, slučky závan leštidla na nábytek, zdravotní sestry bahenní výpary dezinfekce. Ačkoli Twinks jako nadšená zastánkyně pro volební práva žen jejich účast na shromáždění jednoznačně podporovala, její nos už takovým entuziasmem neoplýval.

Zdaleka nejsilnějším zápachem dominujícím nad oděry všech ostatních profesí byl pach farmářů. Bylo nesporné, že mnoho přítomných teprve před několika málo minutami opustilo společnost hovězího dobytka, koní a v neposlední řadě také prasat. Byli to synové a dcery země, která potříšňovala jejich oděvy a obuv a neměla ještě čas vychladnout.

Twinks to panoptikum naprosto fascinovalo.

Ani ona, ani její bratr si nebyli vědomi poněkud atavistických pohledů, které většina účastníků shromáždění vrhala jejich směrem. Od dětství byli ostatně vychovávaní k tomu, aby ignorovali každého, jehož původ neodpovídá jejich společenské úrovni. Účastníci shromáždění Alfreda Sprocketta pro ně byli stejně neviditelní jako služebnictvo tawcesterského hradu (čestnou výjimku představoval pouze Corky Froggett, Blottův řidič).

Ani jednoho z nich nenapadlo, že by mohli v zasedacím sále tawsfordské radnice působit nepatřičně. Pravda, nikdo z přítomných sice na sobě neměl tvídový lovecký oblek ani plstěný klobouk „diplomat“ jako Blotto. A v sále nebyly ani žádné další dámy, které by byly oděny v oslňující šaty nad kolena ze stříbřitě šedého saténu a v norkový kožich jako Twinks. Oba sourozenci se nad tím však nepozastavovali. V některých ohledech byli velcí rovnostáři.

Místo toho pozorně sledovali hlavní atrakci dnešního odpoledne, tedy Alfreda Sprocketta. Když Blotto vyprávěl Twinks o svém setkání s tímto mužem, k němuž došlo v onom vlakovém kupé první třídy, pomlčel o tělesném vzezření tohoto gentlemana (tedy pokud je toto označení u podobného člověka vhodné), takže nebyla vůbec připravená na to, co spatřila na pódiu zasedacího sálu tawfordské radnice.

Řečníka totiž příroda obdařila neskutečně kulatým tělem a kulatou hlavou, která neodbytně připomínala tradiční kulatý anglický chléb, k němuž byly přidány malé nožičky a ručičky. Po zadní straně lebky dotyčného splývaly dolů široké pruhy ryšavých vlasů, zatímco nad jeho horním rtem nekontrolovaně explodoval podivný knírek podobný stébílům trávy trčícím z neudržovaného trávníku. Vodnaté oči, vypoulené pod zrzavým obočím, a barva kůže, jejíž ohnivá červeň téměř dosahovala odstínu krúnýře vařeného raka, dotvářely celkový dojem z onoho člověka. V Blottových a Twinksiných očích k jeho nepřitažlivosti přispíval také podivný přízvuk, který prozrazoval, že je původem se severní Anglie, a který ho okamžitě vyškrtával ze seznamu osob, s nimiž je vhodné se stýkat.

Rudý odstín jeho tváře mohl být klidně vysvětlen vehemencí jeho výmluvnosti. Lidé tohoto druhu bývají obvykle považováni za velkohubé demagogy, ale ve srovnání s rétorickými způsoby Alfreda Sprocketta byla i ta největší huba hmyzím otvůrkem.

„Bratři a sestry,“ pronesl, když se Blottovi a Twinks podařilo vmáchnout se do neprostupného davu tísňícího se na konci sálu.

„Žába v díře!“ pošeptal Blotto svojí sestře a rozhlížel se přitom kolem sebe. „Ten má tedy pěkně velkou rodinu, jestli jsou tohle všechno jeho bratři a sestry. Řekl bych, že

tyhle plebejské vrstvy se množí jako králíci. No nemám pravdu?”

„Ne, Bloťáku. To si nemyslím.“

„Bratři a sestry,“ opakoval Alfred Sprockett. „Už příliš dlouho byli pracující této země zašlapáváni do prachu železnou podrážkou privilegovaných tříd. Už příliš dlouho platili potem svých tváří za jejich extravagance.“

„To jsem nevěděl, že pot z tváře se používá jako nějaké oficiální platidlo,“ zamrmal překvapeně Blotto.

„Pst,“ zasyčela Twinks.

„Už příliš dlouho byl vládou této velké země přehlížen hlas prostého člověka. Příliš dlouho jsme byli vyloučeni z rozhodování o osudech tohoto státu. Ale,“ tvář Alfreda Sprocketta přešla do červenofialového odstínu, neboť se blížil k jednomu z menších rétorických vrcholů svého projevu, „nastal čas to změnit!“

Míra hlasitého nadšení, se kterým shromáždění přijalo tuto větu, překvapila jak Blotta, tak Twinks. Jejich předchozí setkání, popřípadě konfrontace s prostým lidem, se zpravidla odbývaly v nižší hlukové hladině. Každý, kdo navštívil tawcesterský hrad nebo jiné šlechtické sídlo, dobře znal zásadu chování v přítomnosti elit. Pravidlo „Mluv jen tehdy, když jsi osloven“ bylo prostě nepřekročitelné. Zakoušet tak vysokou úroveň hlasitosti od běžné populace působilo trochu bizarním, a možná také trochu zneklidňujícím dojmem.

„Takže chcete vědět, jak to uděláme?“ zařval Alfred Sprockett jako tur. „Chcete se dozvědět, co chceme změnit? Chcete změnu?“ Dav souhlasně zaburácel. „Dovolte mi, abych vám položil pár otázek.“

Blotto začal být trochu nervózní. Slova „Dovolte mi, abych vám položil pár otázek“ v něm vyvolávala nepříjemné vzpomínky na školní léta na Etonu, kdy ho neustále

pronásledovaly slídivé zraky učitelů, kteří se snažili zjistit, kolik si toho z předchozích hodin zapamatoval. A docházeli pokaždé ke stejnému závěru – bylo toho velmi málo. Blottův mozek prostě nebyl v hromadění informací silný. Vždycky měl problém soustředit se na něco jiného než na snění o kriketových zápasech a honech. Vlastně si ani nebyl jistý tím, že počítání z hlavy, latinské deklinace nebo francouzská nepravidelná slovesa jsou důležité věci, kterým by měl člověk věnovat tolik času a pozornosti, kolik od něj kantoři vyžadovali.

V souvislosti s hrozbou Alfreda Sprocketta, že bude pokládat otázky, v něm proto ožily všechny atavistické strachy, které se v sobě snažil potlačit od školních let. Než položil první, bylo ticho jako v hrobě. Pak to přišlo. „Chcete, aby nepatrné procento populace této země vlastnilo většinu jejího majetku?“

Blottovi se nesmírně ulevilo. Žába v díře, oddychl si zhluboka. Jestli budou všechny otázky takhle jednoduché... „Ano!“ zakřičel odpověď do sálu.

„Chcete,“ pokračoval Alfred Sprockett, „aby lidé, kteří zdědili peníze a ohromné majetky, měli větší moc než ti, kdo si je v potu tváře každý den vydělávají?“

Blotto opět neměl problém odpovědět nadšeným „Ano!“ (Ačkoli mu přišlo zároveň divné, že ten chlap mluví pořád a s takovou oblibou o potu.)

„Chcete,“ vydral se z hrdla Alfreda Sprocketta další výkřik, „aby chudí a neduživí byli ignorováni, zatímco bohatí budou trávit všechny svůj čas na banketech, honech, střelbou a rybařením?“

Blottova odpověď byla samozřejmě opět jednoznačně kladná, ačkoli si v tu chvíli přál, aby mohl zdůraznit, že obyvatelé tawcesterského hradu na svém panství přece dělají spoustu věcí pro chudé a neduživé. Celkem pravidel-

ně jim třeba do jejich vetších chatrčí posílali tvrdý chléb a polévku z drobů ulovených opeřenců, nebo je o Vánocích pravidelně zvali na přípitek sklenkou sherry se členy lyminsterského rodu. Tahle židovská škola v zasedacím sále tawsfordské radnice však nebyla vhodným místem pro prezentaci těchto názorů. Charitativní činnost majitelů tawcesterského hradu proto musela zůstat nezištnou, nepřiznanou činností.

Způsob, jímž Alfred Sprockett kladl své řečnické otázky, nabíral na intenzitě. Jeho obličej teď nabyl tak fialového odstínu, až to vypadalo, že každou chvíli dojde ke spontánnímu samovznícení. „Chcete,“ dožadoval se v dramaticky květnatém gestu vyslaném k posluchačům příslušné odpovědi, „aby se vrátil feudální systém?“

Blottova odpověď „Ano!“ byla tentokrát tak hlasitá, že si na politika aspirující muž konečně uvědomil jeho a Twinksinu přítomnost. Okamžitě na sourozence ukázal svým zavalitým, téměř pahýlovitým prstem. „Tady je máme!“ zakřičel. „Špioni v našem středu. Vy máte tu drzost přijít až sem?“

„Máme stejné právo tu být,“ zvolala Twinks rozhořčeně, „jako kdokoli jiný v tomhle sálu. Cožpak nemáte venku transparent, na kterém je napsáno ,VŠICHNI JSOU SRDEČNĚ ZVÁNI‘? Takže my mezi ty ,VŠECHNY‘ nepatříme?“

„Ne!“ zabučel Alfred Sprockett. „„VŠICHNI“ znamená ti, kdo si svou každodenní poctivou prací vydělávají na živobytí – tedy pokud pominu ty nešťastné bratry a sestry, kteří si vinou vykořisťovatelů, jako jste vy, nemohou najít práci.“

„Chcete říct,“ oslovila ho mrazivým hlasem Twinks, „že můj bratr a já tu nejsme vítáni?“

„Chci říct,“ vykřikl Alfred Sprockett, „že lidé, jako jste vy, nejsou vítáni nikde. A co víc – lidé, jako jste vy, v téhle zemi

zkrátka nebudou ani žít. Tahle země se mění a brzy všichni hnusní boháči, jako jste vy, nebudou žít na takových místech, jako je tawcesterský hrad, a nebudou žít na úkor pracujícího lidu, který na ně v potu tváře dře.“ (Zase pot, všiml si Blotto.)

„Revoluce už klepe na dveře téhle země, a až konečně zvítězí, vy dva budete první, kdo půjde ke zdi.“

„Ten chlap má trochu dutou hlavu,“ poznamenal Blotto, když nechali rozjívěnou masu lidí, shromážděnou v zasedací síni tawsfordské radnice, za zády.

„Promiň?“ zeptala se roztržitě Twinks.

„Ten Alfred Sprockett už zase řekl ten nesmysl, že? To o té zdi. A mluvil taky o tobě. Co to je za trumberu. Každý přece ví, že se dívky naší etonské Wall Game zásadně neúčastní.“

Jeho sestra ho ale v tu chvíli jako by neslyšela. „Víš, Blotto, můj starý rybí chrlič,“ řekla trochu sklesle, „mám pocit, že celá tahle země sedí na dvoukoláku a zběsile se řítí do pekla.“

5.

Dobrodružství na půdě

Je pravděpodobné, že Blotto a Twinks v dětství postrádali hned několik věcí, které módní psychologické teorie považují za faktory nezbytně nutné pro správný duševní vývoj dítěte. Jedním z nich nepochybně byla rodičovská láska. Vévodkyně vdova se zajímala víc o své psy a koně než o své potomstvo a je velmi sporné, zda se její manžel, předchozí vévoda z Tawcesteru, vůbec staral o to, jestli má nějaké další potomky poté, co seznal, že kontinuita rodu je již zajištěna narozením prvorozeného syna Lufy. Jediný vřelý lidský kontakt, který tak oba sourozenci mohli navázat, byly vztahy s chůvami, vychovatelkami a služebnými.

Ani vztah s chůvami ale nebyl prost nepříjemností v podobě tělesných trestů. Tyto ženy byly velmi vynalézavé, například při výprasku kartáčem na vlasy nebo při použití jiných, zbabělejších trestů, jako je například krákání za vlasy a uši, bolestivé sevření ruky nebo klepání přes prsty. Dalším strašákem provázejícím jejich dětství byla hrozba, že půjdou spát bez večere nebo že si budou muset vyplachovat ústa mýdlovou vodou, když řekli něco nepřístojného.

Ohromnou výhodou, kterou Blotto a Twinks měli oproti všem ostatním dětem, co jich jen na světě je, bylo ale to, že měli k dispozici nejúžasnější dětské hřiště, jaké si jen člověk dovedl představit – tawcesterský hrad. Rozsáhlé lesy a ohromný park jim umožňovaly nekonečné vyjíždky na ponících, které je nikdy neomrzely. Možná právě díky těm-

to pozemkům a skoro neomezenému prostoru se u Blotta rozvinuly obdivuhodné pohybové dovednosti – mistrně zvládal kriket, běh i další sportovní disciplíny.

Ještě větší vzrušení ale temperamentním výrostkům poskytovala samotná budova prastarého tawcesterského hradu. Kdysi se prý někdo snažil spočítat, kolik má tenhle dům vlastně místností, ale konečné číslo nakonec stejně zapadlo kdesi v propadlišti dějin. Sourozenci mohli trávit celé dny skotačením po nesčetných klenutých či stropními trámy zdobených pokojích sídla, aniž by přitom potkali živou bytost.

V tomhle prostředí si vymysleli celou řadu originálních dětských her – lépe řečeno, zpravidla je vymýšlela Twinks a Blotto byl šťastný, že v nich může sehrát příslušnou roli. Většina scénářů přitom obsahovala aspoň v náznaku motiv zachraňování z nějakého ohromného nebezpečí. Twinks se většinou ujala role dámy v nesnázích (ačkoli v historii by se sotva našla nějaká dáma v nesnázích, která by se o sebe dokázala postarat tak jako Twinks) a pak vysvětlovala Blottovi komplikovaný plán, jak ji osvobodit a zachránit jí život, čest nebo obojí najednou. Blotto přitom většinou nestíhal sledovat složité myšlenkové pochody a logiku úkolu, který má splnit, ale byl dobrý v bezmyšlenkovitém provádění jejích pokynů, zvlášť pokud byl součástí scénáře nějaký zápas. A protože Twinks vždycky vymýšlela příběhy, v nichž měl přemocť nadpočetnou přesilu podivných existencí nebo rozsekat sekerou zástupy imaginárních smradochů na kousíčky, byl šťastný jako kočka v obchodě s rybami.

Právě při těchto hrách nabyli Blotto a Twinks své pověstné schopnosti čelit po zuby ozbrojeným nepřítelům, šplhat po lanech vysoko nad zemí a uniknout i z té nejvypjatější situace. Klenuté stropy, trámy a ohromná schodiště jim poskytovala neomezené možnosti houpat se na růz-

ných provazech a závěsech a aristokratičtí sourozenci se tyhle kejkle naučili tak dobře, že by průměrný artista z cirkusu musel při jejich zhlédnutí zahanbeně upírat zrak do země. I střechy tawcesterského hradu, labyrint poskládaný bez ladu a skladu z věžiček, arkýřů, vikýřů a cimbuří, byl skvělým tréninkovým polem pro jejich pozdější hrdinské činy. Nebylo divu, že jakmile sourozenci dospěli do puberty, byli vycvičeni lépe než příslušníci elitní jednotky Jejího Veličenstva.

Některé z jejich akrobatických kousků dostaly dokonce speciální pojmenování. Příslušné názvy vymýšlela samozřejmě Twinks, protože Blotto jazykovými schopnostmi příliš neoplýval. Některé z těchto manévřů se osvědčily i v jejich společných dobrodružstvích, která prožili již v dospělém věku. Například akrobatické číslo na laně, které nedávno zachránilo Blottovi a Twinks život, když se z nich v chicagském masokombinátu snažili dva gangsteři udělat fašírku pomocí ohromné drtičky na maso, se znamenitě naučili právě na cimbuří tawcesterského hradu. A nebyl to zdaleka jediný případ, kdy je dobře nacvičená figura vytáhla z nějaké opravdu bezvýchodné šlamastyky.

Díky důvěrné obeznámenosti s každou římsou a chrlicem jejich rodného domu dostala Twinks nápad. Nebyla to bůhvíjak bombastická myšlenka, spíš malá jiskřička naděje, ale lepší něco než nic. A ve své současné letargii projevující se nedostatkem fantazie byla nakonec ráda za stéblo, kterého se každý tonoucí chytá.

Pokusila se racionálně formulovat základní problém, v němž spočívala finanční krize tawcesterského panství, a došla k jednoznačnému výsledku. Nemají peníze.

A Twinks věděla, že existuje pouze několik způsobů, jak se dají peníze získat. Můžete je zdědit, což je vždycky optimální případ, ale problém je v tom, že je zdědíte jenom

jednou a pak s nimi musíte umět hospodařit. Můžete je vydělat, ale nastoupit do zaměstnání je pro člověka pocházejícího z rodu Lyminsterů něco naprosto nepřipustného. Můžete je ukrást, což je sice vcelku tradiční způsob, který prvním loupeživým baronům umožnil položit základy budoucímu ohromnému rodinnému jmění, ale vztah společnosti ke zločinu se za ta léta poněkud proměnil a loupení a rabování už přestalo být v módě.

A pokud člověk nemohl aplikovat ani jednu z výše zmíněných metod, pak už se jenom mohl pokusit něco prodat. Twinks věděla, jaké poklady se v jejich domě nacházejí. Byly to v první řadě zlaté a stříbrné šperky a pak portréty z velké hradní galerie. Rozjařený poradce Crouptickle ale prodej těchto položek rezolutně odmítl, neboť mají sloužit jako jistina dluhu. Věděla také, že pan Snidely právě provádí inventarizaci majetku tawcesterského panství, i když příliš nevěřila, že se mu podaří vyštourat něco, co by mělo nějakou hodnotu. Jeho pouť po sídle s notýskem v ruce začínala každopádně v místnostech v přízemí. Twinks byla nicméně přesvědčená o tom, že předměty, které mají ještě nějakou hodnotu – pokud tu takové předměty vůbec jsou –, by měli hledat na jednom speciálním místě, a to na půdě.

Toto zaprášené skladiště se po několik minulých století plnilo harampádím. Některé z těchto krámů měly uměleckou hodnotu a některé byly zcela bezcenné. Všechny měly ale podobný osud – když nastal ten správný čas, nahradily je novější artefakty a výrobky a sluhové je pak bez velkých cirátů a ceremonií v potu tváře odnesli po dlouhých schodech až do horních pater a odtud na půdu. Půdu tvořily nepravidelně členěné místnosti, které ukrajovaly docela slušnou část prostoru hradu a měly dokonce mnohem vyšší stropy než těsné králíkárný, v nichž bydlelo služebnictvo. Tyhle zaprášené prostory nikdo nenavštěvoval. Dokonce

ani Blotto a Twinks tam nezavítali, a to dokonce ani jako děti, když si hráli na schovávanou.

Zoufalá situace ale vyžadovala zoufalá řešení a současná finanční krize tawcesterského hradu si označení „zoufalá situace“ bezpochyby zasluhovala.

V pondělí po zmíněné návštěvě u poradce Croupticklea proto aristokratičtí sourozenci vyhrabali ze skříní své nejhorší a nejstarší kusy šatstva (i tak v nich vypadali neuvěřitelně reprezentativně) a vydali se na půdu hledat skryté poklady. Vévodkyni vdově se o svých plánech slovem nezmínili. Jedinou osobou, které se se svým záměrem svěřili, byl Corky Froggett, jeden z tawcesterských řidičů. Tento bývalý voják neměl ve svých padesáti letech ani gram váhy navíc, byl ve skvělé kondici a bylo nasnadě, že se jim může hodit, pokud bude potřeba manipulovat s těžkými předměty.

Půda tawcesterského hradu by byla určitě fascinujícím místem pro terénní výzkumy každého historika. Ve zde přítomných artefaktech byly dokonale zaznamenány příchoďy i odchody různých technologických inovací či módních libůstek. Hromady zrezivělých zbraní z prohraných válek teď hrozily spíš otravou tetanem než břitkostí svých ostří. Promáčknutá brnění, roztrhané drátěné košile a otlučené štíty ležely poházené po podlaze jako mrtvá těla, která ještě předtím, než se rozpadla v prach, cítila své boule, jizvy a dlouhé umírání na bitevním poli. Na hácích visela vyražená udidla, postroje a jiné potřeby pro jízdu.

Každé století se usadilo ve své vlastní archeologické vrstvě. I celkem nedávno odložené předměty pokrýval tlustý nános prachu. Vedle viktoriánských bicyklů přezdívaných „kostitřas“ tu byly uloženy stohy krabic s krinolínovými šaty z téže doby. Starobylé korzety zamotané do ptačích klecí, olejové lampy, které se nechaly vytlačit elektrickým

světlem, a další a další exponáty se tu v ohromném množství povalovaly bez ladu a skladu.

Tahle půda přinášela také svědectví o různých, často velmi podivných zálibách vévodů, kteří kdysi vládli na tawcesterském hradě. Každý z nich se jmenoval Rupert, ale většina z nich měla také přezdívku. Na půdě se například nacházely suvenýry připomínající libidinózní působení vévody Ruperta Černého, a sice v podobě zbytků oblečení, které strhal ze znásilněných žen, jež byly jeho nevolnicemi. Jeho syn Rupert Démon po sobě zase zanechal svědectví o své závislosti na drogách – celou sbírku opiových dýmek, nádob na tinktury a dalších propriet potřebných ke konzumaci těchto látek. V další půdní místnosti se nacházely hromady polorozpadlých účetních knih v kožených deskách, do nichž Rupert Nudný zanášel účetní záznamy týkající se hospodaření tawcesterského hradu, díky čemuž předešel přím svých předků.

Další položkou byla ohromná sbírka pout a bičů, která zabírala několik místností, a to nejen díky nechvalně známému Rupertu Zhýralému. Tahle sbírka se akumulovala po několik generací. U Lyminsterů se stejně jako u většiny britských šlechticů vypěstovala silná rodová tradice svazovat a bičovat své poddané. A tato tradice neupadla u mnohých v zapomnění ani se samotným koncem feudálního řádu.

Pro Blotta a Twinks byly tyhle archeologické práce, během nichž odkrývali slavnou i méně slavnou historii svého rodu, mírně deprimující. Avšak nikoli proto, že by jim tyto mumifikované aktivity jejich předků připomínaly jejich vlastní smrtelnost. Twinks byla příliš pozitivní na to, aby si připouštěla jakékoli morbidní myšlenky, a Blotto zase bytost, která si nepřipouštěla vůbec žádné myšlenky. Dokázal

udržet v hlavě maximálně jednu věc a to rozhodně nebyla myšlenka na smrt. Deprimující na jejich hledání bylo především to, že se jim nepodařilo objevit nic, co by mělo nějakou hodnotu.

Twinks se domnívala, že by mohli mít štěstí v místnosti, která obsahovala artefakty, které si ze své cesty kolem světa přivezl Rupert Nevkusný. Nálezy ale bohužel potvrdily, že onen vévoda byl opravdu hoden svého jména. Zatímco jiní mladí muži dokázali v tehdejší době naplnit své domovy řeckými a římskými sochami a obrazy starých mistrů nevyčísitelné hodnoty, Rupert Nevkusný přivezl ze svých cest jenom bezcenné turistické tretky – podivné basreliéfy s mrkajícími pastýři, sošky psů močících na patníky a kýčovitě obrázky miloučkých koťátek na benátských gondolách. Jeho otec, Rupert Cholerik, po synově příjezdu všechny předměty zabavil a nechal je rovnou uklidit na půdu. A tam zůstaly až dosud, aniž by čas jakkoli zhodnotil jejich kuriozitu.

Blotto a Twinks pracovali celý den, pouze s velmi krátkými přestávkami. K obědu měli jenom sendviče, které jim sem přinesla služka. Smrákalo se, a proto pokračovali v průzkumu za pomoci moderních elektrických svítlen. Nakonec zbývala už jenom poslední zamčená místnost. Její odemčení se ukázalo být velmi nesnadným úkolem. Ačkoli Twinks nosila ve své stříbrem vyšívané kabelce speciální paklíč, s nímž dokázala odemknout každý zámek, staré dubové dveře se odmítaly pohnout, a to i tehdy, když se do nich Blotto opřel plnou silou svých mohutných svalů. Zdálo se, že jsou zevnitř něčím zatarasené. Poslali proto Corkyho Froggetta pro náradí a páčidlo.

Společnými silami obou mužů se nakonec podařilo dveře otevřít, ačkoli se jim zároveň podařilo vylomit panty. Uvnitř byla tma, ale bylo tu vidět pár mohutných před-

mětů trčících vzhůru ke stropu. Twinks dovnitř posvítla baterkou a její paprsek, který se zatřpytil na opačné straně místnosti, náhle osvětlil gigantické oči a zřetelné ornamenty, z nichž se tu a tam zablýskl jasný lesk lístkového zlata.

„U všech velkých čmuchajících vodních krys!“ zašeptala překvapeně. „Myslím, že jsme právě našli artefakty Ruperta Egyptologa!“

6.

Nález pokladu!

Všichni tři se nacpali do těsného prostoru a s pomocí baterek se snažili zorientovat v pokladech, které na začátku devatenáctého století přivezl Blottův a Twinksin předek z Egypta. Byly tu sochy, reliéfy a pískovcové dlaždice s vyřezávanými ornamenty. Nejnápadnějším předmětem, který zaujímal čestné místo u zdi naproti dveřím, byl ale nádherně malovaný kamenný sarkofág.

„No panenka skákává!“ vykřikl Corky Froggett.

„U všech velkých čmuchajících želatinových medvídků!“ vyhrkl Blotto.

A měl pravdu. Vypadalo to jako ohromná postava, tvarem ne nepodobná želatinové figurce. Měla zhruba obrys lidského těla, ačkoli proporce zřejmě neodpovídaly skutečné osobě. Hlava byla příliš velká a ani nohy nebyly ve správném poměru ke zbytku těla.

Bylo to ale opravdu nádherné umělecké dílo. Lví hlava a vyřezávané ruce, jež držely symbolické kouzelné hůlky, byly zkřížené na prsou. Celý sarkofág pokrývaly barvy, které svým jasnem předčily všechny ostatní archeologické nálezy. Jakmile Twinks sarkofág spatřila, poklekla na kolena a zírala na jakési dva pásy, které obtáčely celou přední stranu předmětu.

„Na co to koukáš, Twinks, můj starý banánový sendvič?“ zajímal se její bratr, který nasměroval světlo svojí baterky na místo, které zkoumala.

„Podívej,“ vybídla ho Twinks a ukázala prstem na nápis.
„To jsou hieroglyfy.“

„U všech rohatých! Opravdu?“ Blottův ukazováček sledoval spodní pásek. „Hyjé-roglyfy? Tak to pak musí existovat taky nějaké prrrrrr-glyfy.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Twinks. „To se neříká.“

„Ach. A co to teda je, ty hyjero... nebo jak se tomu teda říká... za rošťárnu?“

„Hieroglyf je prvek jazyka, písmo, které používali staří Egyptané. Hieroglyfy mají jak fonetickou, tak logografickou složku.“

„Žába v díře!“ podivil se Blotto. „Slyšel jsi o tom někdy, Corky? Jak fonetickou, tak logografickou složku, ha?“

„Určitě jsem o tom někdy slyšel, milorde, i když nemohu potvrdit, že bych tomu nějak rozuměl.“

„Ach, opravdu?“ otázal se Blotto trochu povýšeně.

„A Twinks, moje staré klepadlo na koberce, dokážeš tyhle hiero... bůhvíco přečíst?“

„Ano, studovala jsem je minulé léto, když mě přestalo bavit překládání *Davidu Copperfelda* do japonštiny.“

„Och. Ach. Dobrá trefa.“ Blotto s úžasem sledoval pa-prsek sestřiny baterky, který jen svištěl po řadě symbolů.
„A to ti tyhle klikyháky řeknou, co je v té truhle?“

„Myslím, že jsou tu spíš proto, aby nám řekly, *kdo* je v té truhle.“

„Tak to mě podrž. Chceš říct, že je někdo uvnitř? Že se tam schoval nějaký smradloch, který na nás vybafne a zaútočí na nás?“

„To je nepravděpodobné. Myslím, že od člověka, který je tam zavřený už dva tisíce let, nám nic takového nehrozí.“

„No tak to hořím nedočkavostí, co to je vlastně za věc,“ řekl Blotto. „Ještě důležitější ale je, moje stará škrabko na ananasy, jestli to má nějakou hodnotu.“

„Řekla bych, že to má extrémně vysokou hodnotu.“

„Myslíš, že to bude vevnitř napěchované zlatými pruty?“

„To si taky nemyslím. Hodnota tohoto předmětu spočívá v tom, že to je unikátní archeologický nález nevyčísitelné hodnoty.“

„Ach. Výborně. Tak bychom to měli možná otevřít, ne?“ navrhl Blotto. „Abychom zjistili, co je uvnitř za dobroty.“

„Nemyslím, že by to byl ten nejlepší nápad od vynálezu pastičky na myši,“ varovala obezřetná sestra Blotta. „Sledovala prstem řádku hieroglyfů a překládala je. „Zde leží božský král faraon Sinus Nefertop, chráněný duchy živoucích mrtvých. Pokud se nepovoláný odváží porušit zákaz a,“ Twinksin hlas zjemněl a ztichl skoro na úroveň šepotu, neboť trochu zápasila s nelehkým překladem, „otevřít sarkofág...“

„Co říkáš, milorde?“ zajímal se Corky Froggett.

„Otevřít sarkofág!“ zařval Blotto.

„Dobře, milorde,“ odpověděl úslužný řidič, naklonil se dopředu, soustředil ohromnou sílu svého vytrénovaného těla a vrazil ruce pod kamenné víko. Podařilo se mu ho zvednout o několik palců.

Vzduch v tu chvíli prořízl démonický skřek podobný výskotu lišky, kterou někdo uprostřed noci zaživa vyvrhl, a ve stejnou chvíli Twinks dokončila překlad věty: „...toho stihne kletba faraona Sinuse Nefertopa!“

„Och!“ pronesl Corky Froggett a zatvářil se provinile.

7.

Víc hlav víc ví

Znovuobjevení archeologických nálezů Ruperta Egyptologa bylo na tawcesterském hradu přijato s velkým nadšením. Z tawcesterského okresního muzea v Tawsfordu byl povolán odborník na toto období, aby provedl předběžnou expertizu artefaktů (a po něm byl povolán ještě odbornější odborník z Britského muzea). Na muže z Tawsfordu udělala sbírka velký dojem a nepochyboval o tom, že tyto předměty by se na mezinárodním trhu určitě velmi dobře prodávaly.

„Ale,“ dodal k tomuto zjištění, když referoval v Modrém ranním pokoji o výsledcích svého bádání vévodkyni vdově, „takto kvalitní díla samozřejmě za žádnou cenu nesmí opustit naši zem.“ (Naštěstí se nepokusil o další žert, který v této souvislosti mohl klidně zaznít, a nevyslovil požadavek, aby byly artefakty vráceny zpět do země, kde byly nalezeny, tedy do Egypta.)

„Jsem přesvědčen o tom, že namísto toho,“ pokračoval, „abyste je nabízeli někde v aukci, kde by je beztak koupil nějaký nenažraný americký milionář, je poskytnete své vlasti. Aby se i nejširší veřejnost mohla těšit z těchto exponátů, vystavených... řekněme třeba v tawcesterském okresním muzeu. Jsem si jistý, že osobnost, jako jste vy, Vaše Milosti, osobnost ctěná a vážená v celém okrese pro svou velkorysost a dobrotu a také proto, že respektuje ducha tradičních zvyků a hodnot, nebude váhat a věnuje tyto cenné artefakty jako dar našemu muzeu.“

„Jako dar?“ zachroptěla vévodkyně vdova. „Nekrmte mě tu takovými bohapustými krvelačnými žvásty! Při nejbližší příležitosti ten sarkofág prodáme za nejvyšší možnou sumu, kterou nám za něj nabídnou.“

Odborník, který dorazil z Britského muzea, byl drobný nervrlý Skot jménem McGloam. V jeho tváři se zračil výraz jakéhosi permanentního skepticismu. Blotto a Twinks si toho všimli proto, že měli po několik dní před očima podobný výraz pana Snidelyho, který svým smrtícím, pomalým tempem prováděl nekončící inventuru jednoho kusu tawcesterského majetku za druhým – aniž by objevil jedinou položku, kterou by se vyplatilo prodat.

Sami se pak panu McGloamovi nabídli, že mu budou dělat průvodce po půdní místnosti obsahující nálezy Ruperta Egyptologa, jejich nabídka však byla odmítnuta tak ostře, že to hraničilo s neslušností. Expert z Britského muzea neměl před elitou svého národa o moc větší respekt než Alfred Sprockett, což byl podle nezvykle rozmrzelé Twinks další příznak toho, že tahle země neodvratně směřuje k úpadku.

Pan McGloam sourozence nicméně ujistil, že je bude bezprostředně po průzkumu o jeho výsledku informovat. Protože nechtěli, aby se v téhle fázi do náročného procesu odhadování hodnoty archeologických nálezů vměšovala vévodkyně vdova – na to, aby jí případně sdělili radostnou zprávu, že se příslušná očekávání potvrdila, bylo zatím dost času –, nenavrhli McGloamovi, aby je seznámil se svými závěry v Modrém ranním pokoji. Twinks se s ním místo toho dohodla na tom, že se setkají ve Žlutém odpoledním pokoji.

A výsledky byly k dispozici překvapivě rychle. Grimshaw, vrchní sluha tawcesterského panství, našel Blotta ve stá-

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém
obchodě společnosti eReading.